

L'HORA NOVA

INGENUAMENT

Preparem-nos a bé morir! La condemna és ferma, inexorable; l'han pronunciada els feixistes i alguns filofeixistes contra tots els que sentim els ideals de llibertat. No hi valdran atenuants. I ara només manca un tràmit a seguir, i és que ens deixem vèncer. Però, és que irremissiblement estem perduts; ens ho diuen cada dia veus de xerraires, d'aquells que tot ho saben i tot ho inquireixen. Preparem-nos; tinguem, almenys, uns pocs dinerets estalviats per a satisfer les despeses de l'enterrament. Que les mares, les vidues, els fills tinguin el lleu consol de no haver de carregar el mort a la beneficència municipal, ja que si paguem religiosament les nostres darreres molèsties, sempre hi haurà qualche misericordiós, dels que durant molt de temps hauran estat amagats sota el llit o desats en un armari, que tindran una mica de plany per les víctimes que deixarem. Estiguem resignats i que no ens dolgui el no haver pensat mai en practicar la venjança, quan encara tenim l'enemic, el botxi, acorralat, i que podríem avençar-nos a provar sort. No, no ens embrutem les mans, fem honor als nostres sentiments humaníssims i disposem-nos — si no hi ha remissió — a afrontar el que hagi de venir. Fins el darrer moment, però, tenim un deure a acomplir, de la fermesa del qual n'havem de donar testimoni a tots els encanallats que sembren el derrotisme per a perjudicar la nostra causa: lluitar ardidament en defensa de les nostres llibertats i per una veritable justícia social, i no deixar les armes mentre el feixisme s'aguantí en peu. Pensant així, no havem de témer la mort, i en canvi les procacitats dels enemics, que tracten de desmoralitzar la nostra reraguarda, cauran en el ridícul més espantós i aquells n'hauran la rèplica contundent de trobar-nos disposats a aixafar les hordes de legionaris i moros, llançades contra el poble per uns militars sense honor. — ALFIL

L'ESPANYA DEL SEGLE XX

Sota el domini de la plutocràcia i del militarisme

XXIX

Ben poca durada ha tingut el Ministeri liberal, constituït per Garcia Prieto, en el mes d'abril del 1917. I és que en els horitzons de la política espanyola hi destaquen negrors, que els homes de la situació tracten de dissimular.

Inesperadament, sorgeix la crisi que, com tantes d'altres, sembla plantejada a conseqüència de baixes maniobres, amb la particularitat, aquesta vegada, quan no fa més de dos mesos de la caiguda del comte de Romanones, d'atribuir-la a una traveta personal. Així ho afirmen els comentaristes, que no regategen minuciositats per fer creure que el comte està interessat en situar les coses de manera que impossibiliti que ningú li discuteixi el cabdillatge del partit. El cert és, però, que el poder executiu s'ha trobat mediatitzat per unes Juntes de Defensa Militar.

Abans de produir-se els esdeveniments a què acabem de referir-nos, en Maura ha donat un acte públic i ha exposat els perills que comportaria el rompre la neutralitat que observa Espanya davant del conflicte europeu. Ara, l'ex-cap del partit conservador, ha parlat amb més claredat que no havia fet anteriorment, ja que ha dit que Espanya no pot, ni deu, ni vol anar a la guerra. També ha exposat, el polític conservador, el seu punt de vista, coincidint amb en Mella, que calia reclamar la clau de l'Estret de Gibraltar, per tal que fos efectiva la nostra sobirania.

No gaires dies més tard, en un míting d'esquerres, Lerroux i Melquiades Alvarez demanen la ruptura de relacions diplomàtiques amb els imperis centrals, sense cap mirament per les conseqüències que en puguin pervenir.

Es en aquests moments del mes de juny, que es renova el Govern amb l'adveniment al poder dels conservadors idonis, i sota la presidència d'en Dato. El Parlament, amb la situació liberal, només ha conegut la lectura d'uns projectes anomenats de «Reconstitució nacional», presentats pels qui eren titulars de Finances, Foment i Instrucció Pública, Gasset, Alba i Burell, respectivament. Han de venir ara unes noves Corts, la qual cosa ja ens diu que la vida parlamentària no pesa gaire en la direcció política del nostre país.

El Ministeri Dato haurà de tractar mals seriosos, i així el sentit de la realitat ens parla aquesta vegada per boca del comte de Romanones amb les frases següents:

«L'hora actual, diu, és de renovació. Els partits que es gasten en baralles personals, sense atendre per previsió la pròpia transformació espiritual, no sols seran impotents per assumir algun dia la direcció dels destins de la pàtria, quan estigui plantejada davant de la humanitat entera la revisió de tots els valors intel·lectuals i de totes les estructures socials, sinó que es descompondran amb desprestigi entre l'escarni i la befa de la nació.»

Vol dir el polític liberal, que l'Espanya es troba en una crisi gravíssima d'un organisme atacat de tuberculosi. — DEMO